



**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **U.N.**,
ukaranej z art. 86 § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 20 lutego 2025 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranej
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 5 marca 2024 r.,
sygn. akt II W 1034/23,

**1) uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.
w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. postępowanie wobec U.N. o czyn z
art. 86 § 1 k.w. umarza,;**

2) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Antoni Bojańczyk

Wiesław Kozielewicz

Igor Zgoliński

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z 5 marca 2024 r.,
sygn. II W 1034/23, U.N. została uznana za winną tego, że 26 października 2023 r.

o godz. 19:27 w Z., na ul. C., kierując samochodem marki K. nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności i wjechała na przejazd kolejowy podczas rozpoczętego zamykania półzapór, w wyniku czego opuszczająca półzaporę uderzyła w samochód, ulegając uszkodzeniu, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., za które wymierzona została kara grzywny kwocie 300 złotych.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony i uprawomocnił się 28 marca 2024 r. (k. 16-18).

Od powyższego wyroku kasację na korzyść ukaranej wywiódł na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na skazaniu obwinionej U.N. przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu zaskarżonym wyrokiem nakazowym pomimo, że obwiniona za popełnienie tego samego czynu została już prawomocnie skazana wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z 19 lutego 2024 r., sygn. akt II W 1028/23, który uprawomocnił się 5 marca 2024 r., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. i wnosząc w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, wobec czego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zaskarżony wyrok nakazowy zapadł z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów prawa wskazanych w zarzucie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Analiza akt spraw prowadzonych w Sądzie Rejonowym w Oświęcimiu o sygn.: II W 1028/23 i II W 1034/23 nie pozostawia wątpliwości, że w sprawie II W 1034/23 doszło do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności wykroczeniowej U.N. w sytuacji zaistnienia stanu powagi rzeczy osądzonej. Czyn zarzucany obwinionej stanowił bowiem uprzednio przedmiot postępowania zakończonego wydaniem wyroku nakazowego w sprawie II W 1028/23. Z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku nakazowego, tj. 5 marca 2024 r. (termin do złożenia sprzeciwu określony w art. 506 § 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w. przysługujący oskarżycielowi upływał 1 marca 2024 r., zaś obwinionej 4

marca 2024 r.), kwestia odpowiedzialności wykroczeniowej za zachowanie U.N. stanowiące to samo zdarzenie faktyczne, które było już przedmiotem osądu, została objęta stanem powagi rzeczy osądzonej. Nie mogła być zatem przedmiotem innego postępowania (art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.). Następstwem zaistniałego uchybienia, polegającego na niezasadnym wtórnym procedowaniu i wyrokowaniu przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu w przedmiocie tożsamego czynu, było funkcjonowanie w obrocie prawnym dwóch prawomocnych orzeczeń, na podstawie których U.N. poniosła podwójną odpowiedzialność karną za to samo wykroczenie. Rację miał wobec tego skarżący, że rażące naruszenie powyższych regulacji zakwalifikować należało jako bezwzględny przyczynę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., której wystąpienie implikowało konieczność uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku i wydania orzeczenia następczego w postaci umorzenia postępowania, do czego obligowała treść art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., a nadto orzeczenia o kosztach postępowania (art. 119 § 2 k.p.w.).

Antoni Bojańczyk Wiesław Koziół Igor Zgoliński

[WB]

[a.ł]